OCHII SFINXULUI

ROBERT KRAFT

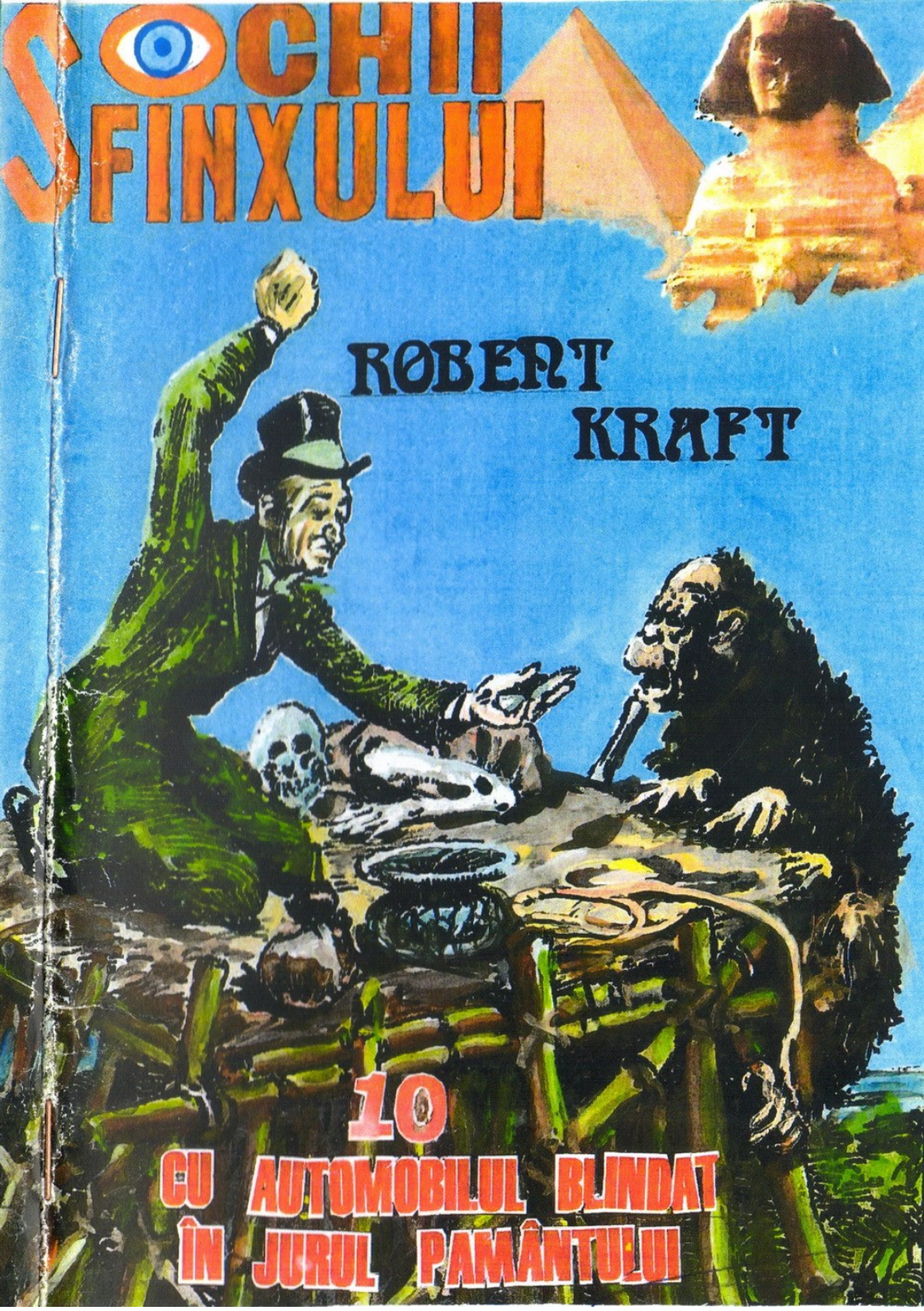

10

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PAMÂNTULUI

ROBERT KRAFT

OCHII SFINXULUI

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

NR. 10

V.1.0

Traducere din germană de Petru Istrate
Grafică originală şi prelucrare de Aurel Lupaştean

CAP. XXVI

ÎN DRUM SPRE BENARES

(Continuarea ultimului capitol din nr. 9)

— Oh, Mister Green, nu a fost oare piciorul dumneavoastră drept cel pe care l-a muşcat reptila?

— Nu… nu, a fost cel adevărat, cel stâng, repede un grog, altfel voi muri, deja mi se face verde şi negru în faţa ochilor din pricina otrăvii. Nu puneţi pre mult zahăr, dacă mi-e permis a mă ruga…

Georg, care între timp sărise şi ridicase şarpele în aer, a izbucnit într-un hohot de râs. Numai că el ştia foarte bine cum stau lucrurile în realitate pe aici. Green îi mărturisise de câteva ori că el devenise abstinent numai de nevoie. O demonstrase odată în munţi, când căpitanul tâlharilor oferise şampanie tuturor şi apoi cu ocazia vizitelor în casele mandarinilor, când se dedulcise cu rachiu de orez.

— Nu, nu. Mister Green, l-a constrâns Leonor foarte repede, este absolut sigur că aţi fost muşcat de piciorul drept, am văzut asta cu propriii mei ochi.

— Ei, la urma urmei poate că aveţi dreptate, a recunoscut spăşit Adam, după ce şi-a cercetat încă o dată picioarele, pipăindu-le cu grijă.

— Da, se pare să fi fost chiar piciorul meu de gumă.

A mai adăugat ceva atât de încet încât de-abia s-a putut desluşi, un cuvânt ce aducea cu „păcat”…

— Şi pe de altă parte, a luat cuvântul Georg, care examinase şarpele cu atenţie, reptila nu a fost una veninoasă. Este aşa-numitul şarpe nebun, după cum îl caracterizează băştinaşii pe acest soi de şarpe verde, întrucât în furia lui iraţională se năpusteşte fără alegere asupra animalelor cu mult superioare lui în gabarit, pe care nu le poate învinge.

— De parcă nu mi-ar fi fost de-ajuns… numai meşterul Adam e

dezamăgit.

Când s-a terminat tot spectacolul şi toţi au urcat în automobil, Green şi-a scuturat numai capul şi a adăugat pe un ton aproape melancolic:

— Ce şarpe neruşinat! Nu-i destul că mă muşcă de piciorul de cauciuc, dar mai este şi neveninos pe deasupra.

În felul acesta Adam a fost nevoit să renunţe la mult râvnitul grog.

Dar Leonor şi-a dovedit încă o dată caracterul său ales atunci când i-a apucat mâna lui Georg:

— Mi-am învăţat lecţia şi bine că totul s-a petrecut fără urmări tragice. Îmi cer scuze...

Încă în decursul aceleiaşi zile, au ajuns în oraşul Calcutta, centrul comercial anglo-indian. De când pasagerii lui Maximus în călătoria lor în jurul lumii lăsaseră în urmă oraşele New York şi San Francisco, aveau acum prilejul să vadă pentru prima oară un oraş cu amprenta evident civilizatoare a apusului.

Sosirea automobilului fusese anunţată şi aici telegrafic şi întâmpinarea s-a făcut cu totul altfel decât în Dacca.

În mod deosebit un tip cu barba albă s-a proţăpit pur şi simplu cu intenţia de a se lăsa mai degrabă călcat de automobil, decât să-i dea voie să-şi continue cursa.

— Miss Morris, dacă nu vă pasă de un pariu pe care l-am pus, luaţi-mă cel puţin până la Nakya sau Nadiwah, de unde mă pot înapoia cu trenul, dar de vorbit trebuie să vă vorbesc numaidecât!

Omul a fost admis până la urmă şi s-a prezentat ca fiind directorul societăţii unite anglo-indiene de mineralogie. El auzise de morisit şi era convins de importanţa acestui combustibil, fiind împuternicit să ofere douăzeci de milioane de lire sterline, deci la fel de mult cât stabilise Miss Morris directorului american al societăţii de petrol şi cărbune. În plus, condiţiile erau mai favorabile, întrucât jumătate din această sumă, în bani lichizi, ar fi putut fi livrată chiar în locul unde se prepara morisitul.

Pentru început un milion de lire sterline îi stăteau îndată la dispoziţie şi aşa mai departe.

Leonor se găsea într-o situaţie delicată, întrucât pentru prima oară îşi dădea seama că se cam grăbise cu ofertele. Ar fi trebuit mai întâi să fie alertate şi societăţile concurente, mai cu seamă cele engleze. Oferta ultimă era mai generoasă şi fără elementele contractuale pe care să le urmeze făcând călătoria în jurul lumii.

Acum însă era prea târziu să mai dea înapoi.

— Nu pot să renunţ în ciuda dorinţei mele. Am oferit de la început patentul invenţiei tatălui meu lui Mister P. L. Deacon şi trebuie să-mi ţin cuvântul. După doi ani de zile, dacă societatea americană mai sus amintită nu va voi să negocieze, vă promit că voi trata cu dumneavoastră.

Degeaba şi-a consumat onorabilul domn, reprezentantul acelei societăţi, toată forţa lui de persuasiune, Leonor a rămas de neclintit şi la proxima staţie de cale ferată directorul englez a părăsit automobilul, fără a lua cu sine decât o vagă speranţă că Miss Morris după doi ani nu se va putea pune de acord cu compania miliardarului L. P. Deacon.

Bombay, Benares, Calcutta, pentru pasagerii lui Maximus. Ruta inversă.

Acesta este turul Indiei de nord, pentru care azi un tren personal are nevoie de două zile şi trei nopţi ca să-l străbată.

Calea ferată urmează numai într-o mică măsură şoseaua caravanelor, de obicei îşi croieşte propriul său drum. Şoseaua caravanelor, pe unde s-au perindat de-a lungul a mii de ani eroii luptelor interne indiene, ale cuceritorilor mahomedani, ale englezilor şi până la caravanele de neguţători autohtoni din zilele noastre.

Despre toate acestea s-au scris destule, dar se cunoaşte puţin în realitate, întrucât chiar cronicile indiene se contrazic în multe privinţe.

Nu e de joacă să-ţi creezi prin jungla indiană un drum lung de şaizeci de mile geografice pentru asta, trebuind să dezrădăcinezi copacii seculari ai unei păduri milenare, să o smulgi şi să o cureţi de toată vegetaţia, să seci mlaştinile, să sapi tuneluri în lanţurile muntoase şi asta în comparaţie cu interminabila noastră lamentare asupra construcţiei Canalului de Suez, sau a îngustului canal Panama, pentru care se bate atâta monedă!

Cum s-a putut construi o lucrare atât de măreaţă cu mijloace atât de primitive, azi nu putem înţelege, Dar această şosea nu numai că a fost realizată, dar şi bine întreţinută şi mai este încă şi în ziua de astăzi.

După construirea căii ferate, aceste drumuri sunt tot mai rar folosite. De asemenea, marile caravane ale negustorilor nu mai simt de actualitate, decât într-o mică măsură, deservind necesităţile interne. Doar expediţiile de vânătoare, sau de pelerinaj la locurile sfinte mai rămân actuale.

Pentru fiecare astfel de cale se ridică o rugăciune de către pelerini odată ajunşi la locurile sfinte. Orice călător, negustor sau

pelerin poartă un săculeţ de piele numit piskawan. Dacă în drumul său călătorul nu trebuie să treacă printr-un defileu, va întâlni într-un loc anume un brahman, care s-a aciuiat acolo ca un colonist, deopotrivă paznic al şoselei şi al religiei. Acesta îl reţine pe respectivul călător, cerându-i să scrijelească ceva în stâncă şi apoi punându-i în piskawan bucăţi de piatră, pe care va trebui să le care cu sine până va da de un alt paznic al şoselelor. Care cine ştie, se află pe undeva în vreo mlaştină şi-l reţine pe pelerin, golindu-i săculeţul într-un anumit loc.

Acest pelerin va fi obligat să-şi reumple săculeţul de data asta cu noroi, până în alt loc, unde va trebui să smulgă din pământ un soi de arbust şi asta se repetă la nesfârşit, ca un fel de tribut adus zeităţilor.

Cu o astfel de muncă de furnică şoseaua se păstrează în bună stare şi chiar se îmbunătăţeşte. Orice furnică transportă un mic bob în trompa ei. Nu e mult şi poate să o facă. Aşa şi omul. Poate că pentru un călător să fie cinci pfunzi. Pentru un călăreţ, o cămilă sau un elefant bine încărcat povara este alta. Sunt apoi o mulţime de alte prescripţii, de exemplu, cine întâlneşte în drumul său un arbore ros de viermi şi putregai, dar verde parţial şi nu-l curăţă, împăturindu-l cum se cuvine cu pământ, peste o sută de ani va întâlni un uriaş, care-i va veşteji sufletul.

Într-adevăr, Leonor nu avea nevoie să-şi părăsească automobilul pentru a vizita temple şi palate. Tocmai pe aceste şosele ea avea prilejul de a vedea şi cunoaşte mai multe din viaţa şi obiceiurile indiene, decât un călător care se folosea de calea ferată. De-a lungul acestei şosele erau împrăştiate numeroase sate şi oraşe care păstrau numai autenticul indigen nepoluat de interferenţe străine.

Pe de altă parte, Georg era o călăuză excelentă. El mai parcursese drumul acesta şi cât de des se putea, mai abătea puţin de pe şosea automobilul, pentru a căuta locuri interesante, considerate sacre de către băştinaşi.

În felul acesta Leonor putea să cunoască mult mai multe decât alţi globe-trotteri, sau un membru al vreunei expediţii de vânătoare, pe care-i întâlnea frecvent, călătorind fie pe spinarea elefanţilor, fie în societatea gheparzilor, şoimilor, sau altor accesorii de vânătoare, care făceau cinste şi unui maharajah.

Leonor chiar a reuşit să fie martora unui asemenea mod de vânătoare, ci elefanţi, gheparzi şi şoimi, pe care puţini europeni reuşesc să-l vadă, chiar dacă zăbovesc în India de ani buni. Orice alt martor ar fi fost de mult alungat, nu însă şi Maximus, care-şi

putea urma drumul său. Prin blindajul acestuia nimic nu putea pătrunde şi nici nu se putea zări prin geamurile fumurii nimic. Chiar şi atunci când carapacea metalică lipsea, se simţeau în siguranţă ca într-o fortăreaţă. Cel mai mult era interesată Leonor de viaţa şi faptele fachirilor, despre care citise şi auzise atâtea.

Reuşise să vadă câţiva pe străzile unor oraşe, sau chiar în sate.

Aceştia sun asceţi indieni, care după învăţătura brahmanică îşi petrec toată viaţa numai în posturi şi privaţiuni, pentru a se sustrage viitoarelor reîncarnări, sau cel puţin să le limiteze cât de cât numărul, până să ajungă la nirvana, echivalent raiului occidental.

La rândul lor, se înscriu într-o gamă foarte largă, mergând cu supunerea corpului muritor la automutilări dintre cele mai înspăimântătoare. Ei trăiesc stări extatice greu de descris şi de înţeles pentru muritorii de rând. Unii dintre ei îşi închid pumnii şi nu şi-i mai deschid o viaţă întreagă, astfel încât ajung ca unghiile să le crească şi să le iasă prin podurile palmelor, în excesul lor de zel. Alţii îşi petrec o mână deasupra capului şi fac jurăminte să nu şi-o coboare niciodată. Sângele nu mai circulă şi cu vremea membrul se transformă într-un schelet, putrezind la unii.

Sau o altă cale de penitenţa, se renunţă la întrebuinţarea membrelor inferioare, adică la picioare şi aceşti oameni se rostogolesc pur şi simplu pentru a se putea deplasa şi o fac în aceste condiţii până la templele cele mai îndepărtate.

Alţi confraţi de ai lor depun un jurământ, ca niciodată să nu se aşeze sau să doarmă la orizontală, aşa că învaţă să doarmă numai în poziţie verticală.

Există şi alte mijloace de mortificare. Îşi bat cuie în cele mai sensibile părţi ale corpului, astfel încât la cea mai mică tendinţă de mişcare suferă dureri îngrozitoare. Alţii dorm pe paturi de cuie şi în momentul când rănile li se infectează, se lasă doftoriţi pentru a-şi relua mortificarea, cu forte proaspete de la început.

Şi asta merge până la autodistrugere. Dar să nu ne înşelăm. Sinuciderea nu ajută la nimic! Asta nu scurtează cu nimic numărul de reîncarnări.

Acest gen de fachiri pot fi văzuţi mai ales la sărbători religioase unde se adună mase mari de oameni.

Asemenea exemple nu rămân fără urmări. Fanatici se recoltează de peste tot şi nu numai din rândul fachirilor. Cei mai aprigi dintre aceştia se sinucid pur şi simplu în cele mai grozave moduri posibile.

Unii îşi bat piroane în anumite părţi ale trupului pentru a nu se mai putea mişca, după care sunt aşezaţi pe cărbuni aprinşi până ce se prăjesc de vii.

Mulţi se aruncă în Gangele înţesat de crocodili, lăsându-se devoraţi de aceştia. Pe când alţii cu prilejul sărbătorii de kumbhmela, ţinute la şase sau doisprezece ani, se aruncă sub carele împodobite cu chipurile zeităţilor cele mai importante, lăsându-se zdrobiţi de roţile mari ale acestor mijloace de locomoţie socotite sfinte.

Aceştia sunt consideraţi martiri şi folosiţi de către brahmani pentru a oferi poporului exemple despre nimicnicia trupului şi vieţii pământene.

Sinucideri propriu-zise nu sun socotite decât înfometarea totală sau renunţarea totală a băutului de apă, ori reţinerea forţată a respiraţiei.

Mortificarea este cu atât mai valoroasă, cu cât trece mai aproape de moarte, fără a o atinge totuşi, prelungindu-se chinul iar şi iar, deşi în final trupul sucombă prin epuizare.

E o nebunie, aţi spune. Ei bine, alţii o socotesc sfinţenie şi credinţă. Nimeni nu glumeşte ci astfel de lucruri.

Şi creştinismul a avut martirii săi şi astfel de oameni gata să se sacrifice au existat şi vor exista mereu, oameni la care spiritul învinge avatarurile corpului fizic, considerat impus şi pieritor.

O actriţă pariziană a hotărât chiar în zilele noastre drept pălărie o oală de tablă şi ca singură podoabă, un şobolan mort.

Un rege al Angliei a hotărât să umble mereu cu un crac de pantalon roşu şi cu altul verde şi în locul unui guler de cămaşă să poarte o vizieră care să-i acopere şi nasul. Şi atunci când socoteşti toate astea îţi dai seama că grădina Domnului este mare şi în ea cresc şi se dezvoltă destui… castraveţi!

CAP. XXVII

ADAM, SFÂNTUL!

— Aţi auzit vreodată, Miss Morris, de Simion cel Sfânt?

— Cred că da, dar nu-mi pot aminti exact.

— A trăit în anul patru sute după Hristos. Fiind păstor, a fost cuprins în singurătate de o evlavie deosebită. Întâi şi-a ridicat o cocioabă din pietre, înăuntrul căreia s-a închis. Asta nu i s-a părut deloc de ajuns. Vrând să fie cât mai aproape de cer, s-a suit pe un munte – era originar din Siria, din oraşul Kufa – şi acolo şi-a ridicat un stâlp înalt de şase metri. De numai un metru în diametru şi urcându-se sus, a trăit numai din pomenile pelerinilor şi călătorilor care se urcau până în vârful muntelui şi curând numărul acelora care îl vizitau a crescut şi a tot crescut.

La un moment dat nici acest stâlp nu i-a mai fost de ajuns şi l-a tot prelungit până ce a ajuns la o înălţime de treizeci şi şase de coţi, iar sus lat de numai de doi coţi, atât doar cât să poată dormi.

Acolo a trăit patruzeci de ani şi în vârful stâlpului a şi murit.

— Ia spune-mi, s-a amestecat şi Adam în discuţia dintre Leonor şi Georg, cum făcea ca să se dea câteodată jos?

— Păi, nici nu s-a pus vreodată această problemă. A rămas tot timpul sus, n-au existat trepte, scări sau frânghii de coborâre. Pomenile primite de la pelerini şi le trăgea în coşuleţe.

— Greu de crezut toate astea, după câte ştiu acest Simion a avut la rândul său destui discipoli, a adăugat Leonor, dar cum se face că vă interesează toate astea, Mister Green?

— Nu-mi prea sunt cunoscute astfel de exemple.

— Dar şi pe dumneavoastră vă pasionează astfel de întâmplări, nu-i aşa, Mister Hartung? a întrebat Leonor.

— Am început să mă interesez din momentul în care am avut prilejul de a străbate pentru prima oară India.

Se putea ca ideea asta generală a păstorului Simion, de a trăi în pustnicie în vârful unui stâlp, să fi fost originală, dar acum ne

dăm seama că nimic nu e nou sub soare şi că cele mai inedite idei pot să se nască concomitent în capetele mai multor oameni pe diferite puncte ale globului terestru.

Acest fel de pustnici, care-şi petrec viaţa în vârful unor stâlpi, au existat în India încă acum câteva mii de ani şi cu siguranţă mai există şi alţii.

Dar asta nu înseamnă că păstorul Simion a copiat pe cineva. Diferenţa stă în aceea că aici stâlpul este constituit din mai multe beţe de bambus legate laolaltă, în locuri de pelerinaj, sau pe drumurile de acces la acestea, pentru acei care sunt claustraţi să poată primi de la pelerini hrana necesară.

— Dacă deviem puţin de la drumul principal, a reluat Georg, vom da de o şosea lăturalnică paralelă care duce înspre un templu şi o mănăstire foarte vizitate. În mijlocul acestui drum, pentru automobilul nostru mai o porţiune de mers de jumătate de oră, se află o schelă de treizeci şi cinci de metri înălţime, nu de treizeci şi şase de coţi, care e mult mai puţin, pe care trăieşte un fachir de treizeci de ani şi-şi aşteaptă acolo moartea. Ce spuneţi, sunteţi de acord să vizităm locul acesta?

Leonor a acceptat imediat propunerea.

Curând Georg a trecut la volan, a cotit pe un drum lateral şi după o jumătate de oră păduricea s-a rărit de copaci pe partea stângă, până ce a apărut un mic lac, ale cărui ape scânteiau în lumina razelor de soare ce se strecurau până aici şi aproape de malul acestuia se ridica un mic turn Eiffel, conceput din trestii de bambus.

Sigur, era departe de o comparaţie reală cu turnul parizian, cu toate acestea treizeci şi şase de metri înălţime nu-s de colea!

Înălţime e apropiată de cea a unei case sau bloc de locuinţe, mai degrabă, din şase etaje, construit în întregime din trestii de bambus măiestrit împletite, asemenea unei reţele de păianjen.

— Ei, ei, domnule, acolo sus mi-ar plăcea şi mie să trăiesc! s-a trezit meşterul Green că-şi dă frâu liber dorinţei sale secrete.

Leonor nu şi-a putut reveni din uimire, gândindu-se că acolo la înălţimea aceea ameţitoare, pe o platformă de nici un metru pătrat, poate locuia un om atât amar de vreme.

— Uitaţi-vă, de-a lungul turnului atârnă o frânghie!

Georg a fost acela care se minuna de descoperirea sa. Părăsise locul său din automobil şi acum examina cu atenţie frânghia subţire, dar împletită din mătase deosebit de rezistentă, în ciuda subţirimii sale, acum căzută lângă turn.

— Ciudat, nu ştiu ce să cred!

— Păi, omul de sus mai face din când în când câte o plimbare, l-a luat gura pe dinainte pe Adam.

— Este exclus să se fi întâmplat asta. Totuşi ceva nu mi se pare în ordine.

— Mai este fachirul încă acolo? a întrebat Leonor.

Georg a privit în sus şi a clătinat numai capul.

— Ştiu la fel de multe ca şi dumneata. Totuşi am remarcat ceva pe drum, dar încă nu m-am pronunţat. E adevărat că vegetaţia s-a dezvoltat aici din abundenţă şi dacă o îndepărtezi, peste puţin timp o alta îi ia locul. Am dobândit o oarecare experienţă în citirea urmelor şi îmi pot da seama că în jur nu se vede nici o urmă proaspătă care să ducă înspre turn. Ori omul nostru este dependent total de ajutorul alimentar al unuia sau altuia dintre trecători, care pune ceva în coşuleţul pentru hrană, altfel cel de sus ar putea muri de foame.

— Poate tocmai de aceea, întrucât nu se vede nici o urmă de pelerin care să fi dat în ultima vreme pe aici, ori poate că fachirul şi-a întrerupt evlaviosul său post.

— Nu… nu cred s-o fi făcut. Nu le stă în fire unor asemenea oameni evlavioşi să procedeze aşa, deoarece tocmai de aceea îşi construiesc asemenea turnuri într-un loc destul de frecventat de către pelerini. Astfel ar muri de inaniţie, ceea ce este tot o formă de sinucidere, care încă nu li se permite. Nu şi-ar întrerupe el într-un asemenea mod calea sa de penitenţă.

— Atunci, a lăsat să cadă frânghia asta de sus?

— Mă întreb şi eu şi de ce este tăiată, mai ales!

— E greu de crezut că cineva de jos s-ar putea căţăra până în vârf cu un mic colet pentru mâncare.

Acest gen de turn fusese năpădit de mulţi spini în afară şi înăuntru. Ce făcea aproape imposibilă ascensiunea. Nici măcar cu binoclul nu era de văzut ceva.

— Părerea mea este că sfântul de sus probabil nu mai trăieşte, altfel încă ar mai atârna coşuleţul pe lângă turn, s-a pronunţat Georg, după ce a mai cercetat încă o dată construcţia de bambus, cât şi împrejurimile sale.

— În cazul acesta ar trebui să ne convingem, a intervenit Adam. Şi cum altfel de a o fac decât urcându-ne sus?

Spunându-şi părerea, meşterul Green a părăsit la rândul său automobilul şi s-a dus să examineze frânghia de mătase.

— Mister Green, aveţi grijă, au strigat îngrijoraţi deopotrivă Georg şi Leonor.

— Ei, de ce, de ce? Credeţi că nu mă ţine? Sau vă îngrijoraţi

pentru piciorul meu din cauciuc? Ei, atunci băgaţi de seamă cum se poate căţăra un ins de patruzeci şi nouă de ani, mai ceva ca un tinerel. Trebuie să văd numaidecât cum stau lucrurile sus.

A fost destul de ciudat cum Georg şi Leonor nu s-au prea împotrivit asupra acestei năstruşnicii şi temerare intenţii ale tovarăşului lor de călătorie.

Cât despre Georg la rândul său avusese şi el intenţia de a se căţăra pe schela aceea vegetală şi probabil că ideea nu-i era străină nici lui Leonor.

Sigur că puteau fi de acord cu iniţiativa altuia atâta timp cât le era şi lor proprie, numai că nu au avut vremea să o aducă la îndeplinire.

— Pentru numele Domnului, Green, a ţipat Leonor, dacă frânghia de mătase nu te ţine?

— În cazul acesta nu mai e nevoie să mă cobor, ce altceva? Mă voi da jos pur şi simplu fără frânghie!

— Da şi-ţi vei frânge gâtul!

— Nu, nu, asta nu se mai poate, pentru simplul motiv că mi s-a mai întâmplat odată. Dacă totuşi o fi şi o fi, o să mă agăţ în ultima clipă de beţele astea de bambus. Dar trebuie să-mi precizez ceva.

— Ce anume? a întrebat Leonor.

— În caz că-mi place acolo sus, rămân să-i ţin locul sfântului?

Şi spunând asta, meşterul Green a şi păşit pe scara de mătase împletită şi cu o asemenea îndemânare, încât nici măcar nu se putea spune că avea numai un singur picior.

— Mister Green, Mister Green, a început să strige după el şi Tom O Foy, când a văzut că totul nu era nicidecum o glumă.

Tom vorbea de altfel foarte puţin. Dar asta nu-l putea împiedica de a fi un sudor, un montor şi un bucătar excelent.

Cel strigat astfel s-a oprit pe cea de a zecea treaptă a scării de mătase, s-a ţinut strâns lipit de turnul de bambus şi s-a uitat în jos.

— Ce mai este acum?

— Nu vreţi să vă luaţi cu dumneavoastră şi tabacul? l-a întrebat Tom.

— Tocmai mi-am umplut pipa.

— Da, dar dacă vreţi să rămâneţi în permanenţă acolo?

Adam s-a gândit profund înainte de a se lansa într-un răspuns tranşant.

— Ei, în cazul acesta mă voi coborî din nou să-l iau. Nu uita să-mi împachetezi şi umbrela cu ocazia asta.

După aceste spuse, omul şi-a reluat din nou urcuşul. Celorlalţi martori la acest scurt dialog nu le-a mai rămas decât să izbucnească în râs. Dar buna lor dispoziţie s-a evaporat curând. Abia acum după ce văzuseră un om căţărându-se sus au fost conştienţi cu toţii că acest „sus” însemna totuşi o înălţime de treizeci şi cinci de metri.

Acum era însă prea târziu pentru astfel de consideraţii. Adam urcase ceva mai mult din jumătatea parcursului său şi continua să o facă încă destul de repede. De-acum ajunsese pe platformă, a privit roată în jurul său şi apoi s-a uitat în jos.

— Puteţi să vorbiţi cu mine? a strigat el.

— Da, da, i-au strigat repede camarazii.

— Aici sus se află un tip culcat pe burtă care-mi rânjeşte în faţă!

Adam nu făcea nici o glumă, vorbea la modul cel mai serios.

Pe platforma destul de îngustă, doar de-abia de doi metri în diametru, zăcea într-adevăr un trup negricios, descărnat, cu capul odihnindu-se pe braţele încrucişate, privind chiar în direcţia unde atârna scara de frânghie, cu un rânjet întipărit pe faţă, acum îndreptat înspre noul sosit. Această descriere nu este suficientă. Mai trebuie adăugat ceva. Cu toate acestea, contemplarea acestei privelişti l-ar fi făcut pe un altul, cu mai puţin sânge rece decât maşterul Green să-i scape frânghia şi să se prăbuşească în gol de groază.

Acest omuleţ verde, Green, poseda nervi de oţel şi oricum, era pe jumătate uman. Cealaltă jumătate fiind din lemn şi cauciuc.

Adam a dat într-adevăr drumul scării, dar numai cu o mână şi de fapt cu aceea pe care şi-o introduse în buzunar pentru a scoate o pungă de tabac, pe care evident, o purta cu sine.

— O pungă de tabac nu vă face plăcere? De cea mai bună calitate!

Şi-a vârât doza de tabac din nou în săculeţ, a păşit pe de-a întregul pe platformă, trebuind să treacă peste cadavrul care se afla acolo. Căci într-adevăr, silueta căreia Green, în generozitatea lui impetuoasă, îi oferise o priză de tabac, nu mai era de mult decât un cadavru şi încă mumificat.

Probabil că vulturii îl goliseră de carne transformându-l într-un semischelet.

Adam s-a instalat comod, de parcă ar fi făcut-o pe un ring. De dans alături de omul gol puşcă, acum aproape un schelet.

— Presupun că n-are nici măcar un şervet în buzunar, a spus Adam, care de altfel îşi folosea întotdeauna propria lui batistă de

culoare verde pentru a-şi şterge nasul său, sau a-şi curăţa ochelarii.

Aproape de el se afla un coşuleţ din bambus împletit şi mai departe un fel de carafa făcută dintr-un dovleac, folosită pentru apă, ambele legate cu un şnur, pentru a nu le pierde sau a nu cădea de pe platformă.

— Şi mai departe, mobilier nimic? s-a întrebat acelaşi mucalit Adam. N-aş spune că e o locuinţă peste măsură de confortabilă.

După ce şi-a terminat de inspectat ceea ce numea el locuinţă, n-a uitat să cerceteze puţin în jur şi împrejurimile.

Acestea erau cu adevărat impresionante!

Spre est o pădure care abia se zărea şi o unduire verde a unui lac, de jur împrejur năpădit de florile plantelor agăţătoare. De fapt, pădurea începea de foarte aproape şi Adam tocmai se gândeau că dacă această construcţie din bambus era surprinsă de o furtună venind dinspre vest, atunci…

„Se va prăbuşi tocmai acolo printre copaci” şi-a încheiat reflecţiile, suflându-şi nasul, în timp ce se ţinea cu o mână de marginea platformei şi privind în jos până ce i-a venit ameţeala.

„Mai bine acolo între copaci, decât în lac, fiindcă nu ştiu să înot”.

Pe de altă parte, micul lac era înconjurat de un teren plat cu iarbă înaltă, iar în spate se înălţa un lanţ de munţi, care se întindea spre nord cu o şa curbată, în al cărei intrând trona o construcţie importantă. Edificiul unui templu, despre care deja amintise Hartung şi înspre care năzuiau toţi aceşti pelerini, a căror nepăsare, iată, a cauzat moartea prin inaniţie a acestui om sfânt.

Adam nu s-a mai îngrijit de misterul scării de mătase, ci s-a dedat cu totul preocupării sale predilecte.

„Ah, minunat, minunat! Cu drag mi-aş petrece aici cel puţin o vacanţă de vară”.

Abia după aceea s-a dus înspre partea sudică a platformei, a privit în jos, s-a aplecat puţin înainte şi-a luat ochelarii de pe nas şi i-a pus din nou. A privit iarăşi în jos, repetând manevra.

„Dar ce se întâmplă? Am orbit cu adevărat sau ce? Unde este automobilul nostru?”

Da, el ştia destul de bine unde ar fi trebuit să se găsească, numai că acum nu putea privi îndeajuns de bine printre frunzele de arţar.

„Cred că sfântul mort de aici m-a vrăjit”, a constatat el.

Când a ridicat capul, a văzut ceva în depărtare, ceva ce

devenea tot nai mic, era automobilul.

Dar asta i s-a părut că vede numai pentru o secundă, întrucât ceea ce i se părea lui a fi automobilul, reuşise să dispară din nou. Şi ochilor negri ai lui Adam nu le-a scăpat nici altceva.

„Pare să fie o depărtare de vreo patruzeci de kilometri. Sau mai ştii, chiar de o sută patruzeci!”

Adam avea dreptate, după cum vom afla mai târziu. Putea chiar să nu recunoască automobilul la depărtarea aceea, pentru a ajunge la aceeaşi concluzie şi anume „că ceva s-a întâmplat”

Pasagerii automobilului ar fi dispus de toate mijloacele pentru a-l anunţa pe camaradul lor care se afla „sus” pe platformă, despre intenţia lor, dacă ar fi vrut-o cu adevărat de a cerceta puţin împrejurimile, atunci de ce n-au făcut-o?

„Da, de ce n-au avut răbdare? Ce s-a întâmplat acolo jos cu adevărat?”

Mai departe meşterul Adam n-a mai zăbovit, punându-şi sieşi întrebări prosteşti, cărora şi aşa nu avea posibilitate de a le găsi un răspuns, ci a depus toate străduinţele de a se da jos din turn, pentru ca tovarăşii săi să-l găsească pregătit atunci când se vor înapoia.

De-abia s-a întors Adam pregătit ca să coboare, privind încă o dată înspre pământ şi din nou nu i-a venit să-şi creadă ochilor. Deja începuse să se urce un om pe scăriţa de mătase, ajungând chiar până la jumătatea înălţimii turnului.

„Ei, dar ăsta nu-i deloc un om, ci o maimuţă!” Adam avea dreptate, acel cineva care urca scăriţa nu era defel un om, ci o maimuţă şi încă un mare. Adam a îngenuncheat pentru a putea privi mai bine. Da. Era o realitate tot ce se petrecea acolo jos.

„De ce să vrea maimuţa asta să vină sus? Ce-o fi vrând de la mine?”

Maimuţele sunt socotite de către hinduşi ca fiind sfinte. Nu cumva fachirul acesta domesticise una dintre maimuţe, ca atunci în timp îndelungat nu primea hrană, aceasta să urce sus şi să-i aducă vreo câteva fructe de mâncare?

Poate că şi de aceea există scara asta de frânghie lângă turn.

Şi ce se va întâmpla dacă maimuţa asta va găsi aici pe platformă un alt om?

„Doamne sfinte, ce mă fac acum?”

Adam s-a ridicat, părăsind marginea platformei şi şi-a introdus mâna în buzunar, doar, doar va găsi vreo armă, cel puţin un cuţit, dar n-a găsit nimic altceva decât săculeţul, punga sa de tutun, pe care a ridicat-o în aer, gata de a o folosi ca pe o

praştie.

Încă mai stătea în genunchi pe platformă, derutat, neştiind ce să facă şi în mod surprinzător, s-a auzit pe sine spunând:

„Nu-mi face nimic şi nici eu nu-ţi voi face nimic. Dacă nu-mi vei face mimic, îţi voi oferi o priză din tutunul de cea mai bună calitate. Dacă eşti agresivă, îţi voi arunca tot tutunul acesta în ochi până ce te voi orbi...!”

În această groaznică nesiguranţă, omuleţul nostru îmbrăcat în verde a îndrăznit să privească iarăşi în jos.

Şi chiar acum a apărut maimuţa pe platformă ducând în gură un fruct exotic mare.

Adam i-a întins punga sa de tabac ca cel mai firesc gest de politeţe din lume. În timp ce cealaltă mână îşi strânsese pumnul pregătit să reacţioneze, după cum ar fi fost cazul.

Maimuţa la rândul său a fost şocată de apariţia omuleţului cu cilindrul său în loc de pălărie, dar pe urmă s-a speriat atât de tare de neobişnuita apariţie, încât a dispărut cu un urlet grozav care a biciuit aerul.

Adam s-a năpustit înspre marginea platformei privind în jos.

„Ei drăcie, nefericitul acesta mi-a luat cu sine scăriţa de mătase”.

Aşa se şi petrecuseră lucrurile. Scara era fixată sus prin două piroane din cupru şi prin mişcarea bruscă a maimuţei s-a desprins, sau poate că animalul. Însuşi o desprinsese cumva. Maimuţa nu se putea prăbuşi, nu atât timp cât avea de ce să se ţină.

Acum, dat fiind faptul că beţele de bambus erau prevăzute cu spini peste tot, i se datora urletul de furie şi durere a maimuţei, care aluneca din treaptă, beţele de bambus de care se agăţase în această semicădere liberă, părându-i-se tot atât de dureroase cât fiarele încinse. Până la urmă a ajuns jos ţipând de durere, nu fără a lăsa urme proaspete peste tot.

Esenţialul era însă că acum Adam la rândul său nu mai dispunea de scară pentru a ajunge pe pământ.

Ce era de făcut? Să aştepte până se va întoarce automobilul? Dar ce se întâmplase de fapt? De ce dispăruse oare Maximus? Cum să facă să ajungă scara din nou la el? Sunt probleme şi probleme care chiar unui inginer destoinic ca şi el nu i se va părea simplu de rezolvat.

Deocamdată trebuia să aştepte. Vremea se scurgea implacabil, dar Maximus nu apărea. Şi-au făcut prezenţa maimuţe şi papagali, iar de cealaltă parte a lacului, câteva

antilope păşteau iarba grasă ce creştea acolo şi atâta tot.

Din păcate, vremea părea să se schimbe. La orizont au început să apară dinspre vest nori de ploaie.

„Asta-mi lipseşte, o furtună şi o ploaie acum! Şi eu care sunt în papuci de pâslă şi fără umbrelă! Frumoasă făcătură!”

Adam a început să-şi umple timpul prizând pe nas tabacul care-i mai rămăsese vărsat prin buzunare. A părut apoi muncit de probleme inginereşti. A luat carafa din bostan, pe care a legat-o cu aţă şi a coborât-o până la nivelul apei din lac. A tras de câteva ori de sfoară, până ce carafa astfel improvizară a ajuns sub oglinda apei, după care a ridicat-o din nou, goală!

Încă o dată a repetat manevra, soldată cu aceleaşi rezultate. Goală din nou! Adam pur şi simplu nu reuşea să o umple cu apă. S-a uitat din nou la fachirul mort.

„Cum ai făcut prea sfinte ca să-ţi poţi trage apa din lac?”

Mumia părea că se rânjeşte.

Da, asta era o problemă pe care Adam şi-a propus neapărat să o rezolve. Deja se pârjolise acolo sus timp de câteva ore, în plus, începuse să sufere şi de sete.

Aşadar, din nou jos cu dovleacul-carafa şi din nou încercări peste încercări, până ce a reuşit în cele din urmă şi după ce a tras „urciorul” sus a început să bea pe săturate.

În timp ce continua să bea, i se transformau trăsăturile feţii în corespondenţă cu procesul de gândire. S-a bătut cu mâna peste frunte, spunându-şi:

„Adam, Adam, pe măsură ce îmbătrâneşti te prosteşti tot mai tare”.

După această constatare, care este începutul oricărui proces de „iluminare”, a mers şi a luat un cui care unea mănunchiul de beţe de bambus într-un întreg. Nu a fost uşor să extragă unul ruginit, pe care l-a îndoit cât mai aproape de un unghi drept, ceea ce a însemnat un tur de forţă, a acestui omuleţ, cu o putere totuşi uimitoare a muşchilor braţelor sale.

Abia apoi l-a ataşat de coşuleţ, dar în aşa fel încât să iasă în exterior ca un ac de undiţă, după care l-a coborât încet cu sfoara de mătase până la baza turnului, încercând cu acest instrument improvizat, aproape pescăresc, să agaţe scara din mătase împletită.

Ideea, deşi târziu venită, era bună, dar din păcate nu s-a realizat în nici un fel, cuiul nu reuşea să prindă nimic. Ore întregi s-a chinuit Adam aplecat pe burtă, mişcând aşa cum face un adevărat pescar, undiţa încolo şi încoace, asigurându-se că

„acul” nu s-a desprins, trăgându-l sus şi mişcându-l din nou iarăşi şi iarăşi, apoi lăsându-l să danseze, aşa cum fac actorii unui teatru de păpuşi cu marionetele lor. Degeaba. „Peştele” n-a venit să muşte momeala rămasă neatinsă. Vedea de sus întreaga manevră pe care o încerca şi totuşi, din anumite motive nu-i reuşea să prindă scăriţa.

În cele din urmă a renunţat. Dacă era sau nu dezamăgit nu i se citea pe faţă. S-a îndreptat de şale, doar stătuse pe burtă ore întregi şi şi-a destins mădularele, care aproape că-i paralizaseră. Privind dezorientat în jos şi-a spus:

„Frumoasă panoramă am de aici de sus, Aproape că mi-aş dori să locuiesc în permanenţă în acest loc, dacă…”

A încremenit deodată uitându-se la fachirul mort de la picioarele lui. Deodată capul acestuia s-a desprins de restul trupului, carnea uscată nemaiavând tăria să ţină laolaltă strânse toate părţile rămăşiţelor trupului.

Astfel de mumii devin cu timpul nişte obiecte fragile. Cine ştie, în mişcările sale cu frânghia pescarului în mână, picioarele lui Adam au reuşit cumva să desprindă capul cadavrului de trunchi.

L-a ridicat sus, privindu-l din toate părţile, fără a manifesta nici o urmă de repulsie.

„Ei, ei, aşa voi putea ajunge şi eu, dacă nu dă grabnic peste mine un pelerin oarecare…”

Şi-a coborât din nou găletuşa din dovleac în apele lacului, unde i-a reuşit de data asta să o umple cu apă fără mari dificultăţi. A tras câteva duşte bune din dovleac, până când l-a luat repede de la gură, din care a scos imediat ceva la vedere.

„Ah, broscuţă frumoasă! Desigur ştiu că friptă în unt mi-ar fi căzut mai bine. Dar nu le poţi avea pe toate, cel puţin nu mor de foame deocamdată.”

A aşezat broscuţa pe platformă, dar aceasta n-a mai stat deloc pe gânduri, ci a făcut câteva salturi şi a dispărut.

„Naţi-o frântă că ţi-am dres-o! Ce ai făcut, prostuţo? Cred că ţi-ai rupt toate oasele în saltul tău disperat. Te asigur însă că eu nu-ţi voi urma exemplul! Ar fi şi păcat de piciorul meu de gumă.”

Cu acestea zise, iarăşi şi-a luat undiţa în mâini şi a început să… pescuiască.

Era doar o pauză de divertisment şi în acelaşi timp, singura speranţă de a ajunge în posesia scăriţei de mătase, dacă nu voia să aştepte cu mâinile în sân reîntoarcerea automobilului.

Şi din nou alte şi alte încercări, toate nereuşite. La un moment dat Adam a izbutit totuşi să agaţe cu acul său scăriţa, dar atunci

când a ridicat-o, datorită greutăţii, acul s-a desprins, încheindu-se şi această încercare printr-un eşec.

Meşterul Adam a vrut din nou să încerce să desprindă un alt cui ruginit, să-l îndoaie şi să-l potrivească iarăşi la coşuleţ.

Era surprinzător cât de liniştit a putut să lucreze acest omuleţ îmbrăcat în verde, fără a se lăsa descumpănit de eşecurile sale.

Când din nou meşterul Adam s-a lungit pe burtă pentru a-şi relua ocupaţia, având numai ochii la undiţă, a reuşit totuşi să vadă dinspre sud un om apropiindu-se. Era un culi, adică un cărăuş, ce avea în spate obişnuita povară.

Ce impresie a făcut acest om asupra lui Adam e lesne de înţeles. Pur şi simplu acesta îi apărea ca un înger eliberator.

— Hei, hei, a început să strige Adam. Leagă te rog scara de frânghie de acul meu.

Adam continua să strige cât îl ţineau puterile în engleză, ce era singura limbă pe care o cunoştea. Necazul lui era că acel culi nu ştia nici o boabă englezeşte, în plus, nu-şi putea explica de unde vine vocea şi desigur, habar n-avea de coşuleţ sau de scara de frânghie de mătase împletită. Pur şi simplu era un om care trecea întâmplător pe acolo! În afară de aceasta, nici nu-şi putea închipui cum ar fi cu putinţă ca un om să trăiască în vârful acelui turn şi în plus, că acel cineva ar putea fi la un moment dat dependent de ajutorul său.

Totuşi, auzind strigătul lui Adam şi-a luat povara de pe umeri, a desfăcut-o şi-a scos de acolo câte ceva de mâncare, pe care a pus-o în coşuleţ şi a vrut să meargă mai departe, cu conştiinţa împăcată că a făcut o faptă bună în calea sa. Poate că acum auzind strigătele omului din vârf îşi va fi amintit de existenţa fachirului, sau poate că i-a dat prin cap pur şi simplu că avea de a face cu unul din aceştia.

Întrucât toate implorările şi cuvintele imperative pe care le folosise în engleză nu i-au folosit la nimic, Adam a renunţat să mai strige şi s-a mulţumit să ridice coşuleţul.

O bucată mare de pâine uscată şi un fel de slănină marinărească. Câteva trestii de zahăr, curmale şi cam atât. Acum a văzut şi Adam la ce fel de bunuri lumeşti obişnuia să „dedulcească” din când în când sfântul de odinioară şi şi-a pus în valoare întreaga măiestrie a dinţilor săi artificiali pentru a onora cum se cuvine bucatele, semn sigur că era mort de foame.

Nu se mai gândea defel la viitor, nu a lăsat nici o fărâmă să se piardă şi a devorat totul cu sfinţenie, acumulând suficientă energie pentru a se dedica din nou ocupaţiei sale predilecte,

scăriţa de mătase.

Între timp, soarele se apropia de orizont şi încă înainte de a apune cu totul a început să se întunece, iar încă mai devreme de asta, cerul se şi umpluse cu nori negri, grei, care prevesteau ploaia apropiată, ce s-a şi produs până la urmă.

Expresia uzuală „plouă cu găleata” părea să fie pală în raport cu adevăratul eveniment ce se petrecea acum. În general, la tropice ploaia este un fenomen dezlănţuit greu de imaginat în alte zone ale lumii. În nici un caz nu i-ar fi folosit la nimic orice umbrelă ar fi avut, indiferent cât de mare.

Tocmai aici în India îl aude omul pe englez întrebând în glumă după vreun potop:

— Ei, cum îţi merge?

— Cred că am intrat la apă, că m-am micşorat, după un asemenea deluviu.

E destul de frecventă situaţia când o astfel de ploaie provoacă victime omeneşti şi nu datorită descărcărilor electrice, ci chiar şuvoaielor de apă, sau grindinii de mărimea oului de porumbel. Mai sunt şi şuvoaie de apă care se revarsă de la mii de metri înălţime, potopindu-l pe om.

Adam s-a pitulat rapid, întinzându-se pe burtă, trăgându-şi peste cap pulpana hainei, schimonosindu-şi faţa de durere din cauza zgomotului neîntrerupt al detunăturilor în urechi.

„Şi uite-te, tocmai aici doream să-mi petrec vacanţa de vară.”, a constatat el cu umor negru, făcând cunoştinţă cu potopul de apă din jur.

Abia acum a început să înţeleagă ce însemna aici în India să faci pe sfântul în vârful unui astfel de turn din bambus împletit.

Puhoiul de apă care cădea din cer a început să se diminueze, până ce încet cu totul, imediat după acea ploaie, s-a transformat în furtună şi apoi în uragan, afluxul de fulgere transformând noaptea într-o zi foarte însorită.

Adam, care-şi trăsese ceva mai înainte haina de pe cap, a fost nevoit să şi-o îndese la loc, altfel ar fi luat-o vântul şi pe de altă parte, a fost nevoit să se încleşteze cu toate membrele de platformă, pentru a nu fi smuls pur şi simplu de rafalele de vânt care ameninţau să-l dea jos.

Şi-a întins braţele şi şi-a răşchirat picioarele, ţinându-se cât de strâns putea de beţele de bambus. Altfel cu siguranţă ar fi fost aruncat jos.

Ceea ce s-a şi întâmplat de fapt cu trupul fachirului mort, dovedindu-se că acesta murise cu puţină vreme după ultima

mare furtună, aşteptând-o desigur pe aceasta în curs de desfăşurare.

Lui Adam i se părea că dacă nu este sfârşitul lumii, atunci cu siguranţă furtuna asta va însemna sfârşitul său. În fiecare moment se aştepta ca această schelă înaltă de treizeci şi şase de metri, dacă nu o va lua cu totul de vântul puternic, cel puţin o va răsturna fie peste apă, fie înspre pădure, direcţia fiindu-i aproape indiferentă sfântului improvizat ce se afla sus.

Asemenea unui personaj comic ce era, s-a apucat să-şi îndese cât mai adânc jobenul pe urechi, dar s-a răzgândit, apoi şi-a scos cilindrul, înşfăcându-l bine cu dinţii de bor. Aşa stătea el acum lungit pe platformă cu corpul atârnând peste marginea acesteia în direcţia răsăritului, cum intenţionase să se aşeze încă de la început.

La lumina fulgerelor. Chiar a celor mai slabe, putea privi până în adâncul pădurii şi dacă acolo jos totul era suportabil, aici la înălţimea de treizeci şi cinci de metri totul părea să se clatine.

„Doamne Dumnezeule, murmura el tară încetare, Doamne Dumnezeule, fa ceva să scap cu viaţă din înălţimea asta, scâncea fără încetare iar şi iar năzdrăvanul, dar nu mai puţin comicul meşter Adam Green.

Şi dintr-o dată, ce vede el?

Doi călăreţi care veneau înspre el din direcţia nord!

Şi din nou la lumina neîntreruptă a fulgerelor, Adam a recunoscut într-unul din călăreţi un indian, îmbrăcat ca atare, pe când celălalt era cu siguranţă, un european. De altfel, cei doi călăreţi nu dovedeau cine ştie ce.

Unul dintre ei, cel cu pălărie şi cu cizme înalte de călărie, avea în braţe un pachet mare, în timp ce în palmele mâinilor mai ţinea şi frâul.

Atât a putut recunoaşte Adam cu claritate la lumina flăcărilor. Asta, cât şi faptul că paşii cailor treptat s-au domolit.

Adam nu mai îndrăznea să-şi facă speranţe după numeroasele eşecuri înregistrate, cât despre vocile acelora de jos, nici nu se putea distinge nimic din cauza trăsnetelor.

Din nou un fulger prelungit, ce părea că aprinde întreaga pădure. Cei doi călăreţi s-au oprit chiar lângă schela uriaşă, trăgând de frâiele animalelor.

Călăreţul cu pălărie i-a dat celui care purta turbanul coletul pe care-l purta în braţe. Acesta părea să fie destul de greu, de parcă ar fi fost un corp omenesc…

Din nou o rafală şi pătura în care era învelită faptura-colet s-a

dat puţin la o parte, dezvelind făptura delicată a unei femei cu o faţă palidă, care privea fix în văzduhul incendiat de fulgere. Apoi lumina a pălit, după care fulgerele care au urmat au permis să se vadă clar cum călăreţii şi-au reluat drumul în galop, îndepărtându-se.

Dar Adam reuşise să vadă destul până acum: „Leonor!”

Şi din nou s-a dezlănţuit furtuna în toată amploarea şi măreţia sa, după ce preţ de câteva minute mai înainte dădea semne de potolire.

Părea că vrea să-şi arate de-abia acum adevărata-i vigoare, încât turnul de bambus care începuse ceva mai devreme să se clatine ameninţător şi-a reluat iarăşi mişcările sale necontrolate. Dacă mai înainte amplele sale înclinări fuseseră totuşi echilibrate şi elastice, turnul revenindu-şi de fiecare dată şi reluându-şi poziţia iniţială, acum însă părea să nu mai fie cazul.

Se apleca către răsărit destul de primejdios, mereu mai mult şi mai mult. O tendinţă ameninţătoare din care nu-şi mai revenea, întrucât o forţă nevăzută îl atrăgea ca un magnet către est.

O trosnitură, încă una, un pârâit năprasnic care nu se mai termina… şi turnul de treizeci şi cinci de metri s-a prăbuşit înainte. Adam şi-a executat prin aer zborul său inevitabil către… sol.

CAP. XXVIII

ÎN TEMPLU

Să ne reîntoarcem la momentul în care Adam, odată ajuns în vârful platformei, întreba uitându-se în jos dacă este auzit şi înţeles, după care îşi făcuse destăinuirea că acolo, în vârful turnului pe care-l urcase, zăcea un „individ” care-i rânjea batjocoritor.

Urmase ca răspuns un ţipăt, pe care Adam nu a reuşit să-l perceapă şi prin urmare, nu ajunsese la destinaţie. Leonor a fost aceea care l-a scos:

— Georg!

(Urmăriţi continuarea în broşura nr. 11).

CUPRINS

CAP. XXVI *ÎN DRUM SPRE BENARES*.....3
CAP. XXVII *ADAM, SFÂNTUL!*.....9
CAP. XXVIII *ÎN TEMPLU*.....23
CUPRINS.....24

MIRACOLUL DIN TEMPLUL BUDIST

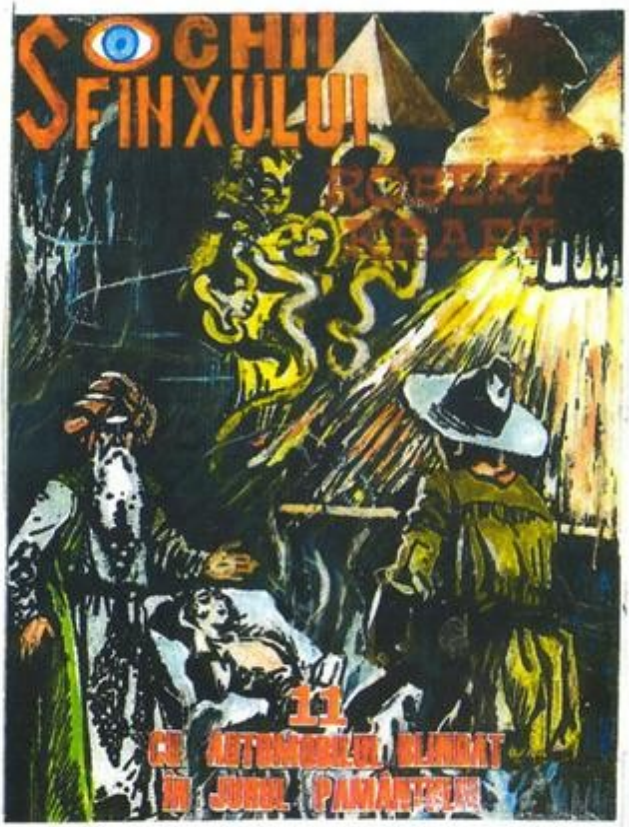

Speranțe de viață în ciudatul tratament antivenin din templu. Răpirea nocturnă a Leonorei de către o bandă de răufăcători şi pornirea în urmărire lor.